

Geraint Anderson: CITYBOY

Na tu druhou otázku mi po několika drobných žertech odpověděl sám David. Sáhł do kapsy a vyndal z ní překrásný zlatý náhrdelník.

Když se pak Izabela naklonila dopředu, opatrně jí ho vložil na krk.

S odstupem žasnu nad svou naivitou. Ale ještě podivnější mi připadá Davidův sebeklam. Když se Izabela odebrala k dalšímu „tanci“, tak s pohledem otupělého samce v zajetí první lásky prohodil: „Myslím, že mě doopravdy miluje. Tohle je možná ta skutečná láska.“ Nedokázal jsem vůbec pochopit, že ten protřelý cynik David neprohlédnul, co se za tou její náklonností skrývá. Že to ve skutečnosti byla láska k brazilské měně realu, na který bude to pozlacené stříbro přeměněno, jakmile ji hoši z imigračního donutí, aby se vrátila zpátky do Sao Paula.

Během kariéry v City jsem vídával vilné, stárnoucí makléře, jak znovu a znovu propadají stejné iluzi. Kdyby to nebylo svým způsobem tragické, tak by to pozorování obtloustlých hňupů navlečených do příšerných sportovních sak, jak křepčí v zavšivených klubech v Sohu, byla pěkná sranda. Poněkud smutná je také představa, že ty mladé kočky zajímá něco jiného než jejich peněženky. Jeden z mnoha, opravdu mnoha důvodů, pro které jsem si slíbil, že ze City odejdu dřív, než mi bude čtyřicet, byla obava, že jednoho dne narazím někde v zábavní čtvrti na obézního dědka na kolečkovém křesle, jak smilní s nějakou atraktivní holkou. A pak si promnu oči a s úžasem zjistím, že je to vlastně můj obraz v zrcadlové stěně některého z těch nočních klubů.

Mimořádně právě všudypřítomný stres je považován za jeden z hlavních důvodů, proč jsou platy v londýnské City tak absurdně vysoké. Já téhle volovině nikdy sám nevěřil. Vždycky se mi zdálo, že třeba práce zdravotních sester je také plná stresu. A pokud něco pokazí zdravotní sestra, tak umírají lidi. A ještě jedna věc: když jsem cpal s klienty u La Gavroche v londýnské čtvrti Mayfair, nikdy jsem kolem sebe neviděl žádný zdravotnický personál.

Mé první kolo prezentací pro klienty bylo vcelku zajímavé... asi tak dva dny. Bylo to plné stresu, ale po několika šestihodinových schůzkách se rutina, spočívající v opakování stále stejných frází doplněných o skriptované vsuvky, proměnila v mimořádnou nudu. Přesvědčit během hodinové prezentace na powerpointu zkušené manažery investičních fondů, že nějaký pětadvacetiletý panáček v levném obleku špatného střihu jim může pomoci zvýšit výkonnost právě jejich fondu, byl pořádně velký úkol. Tím spíše, že někteří byli v téhle branži přes pětadvacet let. Mnohé z nich mé argumenty očividně nezajímaly a

seděli tam, aniž předstírali, že poslouchají. Sem tam se podívali na hodinky, aby zkontrolovali, kdy to jejich utrpení skončí.

Proč vlastně někteří manažeři hedgeových fondů šíří drby? Ze stejného důvodu, proč si psi lížou *koule* – protože můžou. Člověk nemusí být Einsteinem na to, aby zjistil, že šíření falešných zpráv je nelegální a manažeři hedgeových fondů mají důvod, aby to dělali, protože nebezpečí, které z toho plyne, je minimální, a zisk přitom může být nechutně velký. Zvolíte-li drb či pomluvu, která je alespoň na první poslech hodnověrná, tak se rozšíří. A šíří se i ty méně hodnověrné. Pokud královně projde takový nesmysl, který nechala kolovat před lety, že labutě vám mohou třepáním křídel zlomit nohu, což udělala evidentně proto, aby si chránila zdroj svého oblíbeného masa, pak člověku projde opravdu hodně.

Takže, pokud takový mazaný manažer hedgeového fondu jako Richard nakoupí akcie v United Utilities a pak pár důvěřivým kontaktům mezi prodávajícími říká, že se chystá převzetí firmy, netrvalo dlouho a tahle zpráva rozvibrovala mobilní telefony a internetové stránky po celém světě. A pokud finta funguje, tak tomu, kdo s ní přišel jako první, nakonec zavolá někdo, kdo se k ní dostal mezi posledními.

A umím si přesně představit šibalský výraz v jeho lakotné tváři, když utrousí notoricky známá slova: „To jen přesně potvrzuje to, co jsem si myslel.“

Průběh mají pod kontrolou obvykle - nejedna z nich tu je kvůli dámské společnosti, je to jediný důvod, proč jsou tady. Tak kolem jedenácté někdo oznámí, že nastal čas na hrátky, a pak se všichni rozdělíme do několika „heren“, kde se, doufejme, do něčeho budeš moct zapojit. Někteří prostě jen *šoustají* vybranou dámu dohromady s jejím partnerem, jiní se účastní hromadných orgií a další prostě jen přihlížejí. Některé ženy přišly, aby si to prostě užily s více partnery.

Většina z nich navštěvuje tyhle akce pravidelně. Vyvaruj se toho, aby ses choval jako zvrhlík, nic si nevymáhej silou, uvolni se a užij si to.

Docela se mi líbí představa, jak *pícháš* někoho jiného, a jsem si jistá, že se taky rád podíváš na to, jak se mi někdo pořádně věnuje, jak jsi to tak hezky jednou řekl.“

Tak to mě vůbec nenapadlo, že se budu téměř jistojistě dívat na to, jak mou milenkou *šoustá* nějaká parta upocených opálených chlápků.

Ne že bych do ní byl tak hluboce zamilován, ale v našem vztahu nešlo jen a jen o sex.